

Arrest

nr. 116 662 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Hakimabad, district Khogyani, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet. Op 12/02/1390 (2 mei 2011) kreeg u een brief van de taliban waarin u onder druk werd gezet om voor hen te werken. U toonde deze brief aan uw oom en hij zei u dat u was opgeroepen om een zelfmoordaanslag te plegen tegen de Amerikanen. U deed niets met deze brief en bewaarde hem. Op 8/04/1390 (29 juni 2011) kreeg u een tweede brief van de taliban. Uw moeder liet deze brief aan uw oom zien en hij zei dat de taliban u bedreigden en dat ze achter u aan zaten om u te vermoorden. U hebt Afghanistan verlaten in de

zomer van 1390 (zomer 2011). U was vijf maanden onderweg en kwam in België aan op 27 februari 2012. U vroeg hier asiel aan op 28 februari 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een verklaring van de dorpsoudsten die uw problemen bevestigt en een algemene oproepingsbrief van de taliban.

Op 28 augustus 2012 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing genomen. Op 28 februari 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing omdat het CGVS niet de meest beschikbare informatie heeft gehanteerd bij de totstandkoming van de beslissing voor wat betreft de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde door de taliban te zijn bedreigd aan de hand van twee dreigbrieven in een poging u te rekruteren. De taliban zouden u op geen enkele andere manier benaderd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Volgens uw verklaringen zouden de taliban bij u terecht zijn gekomen omdat u een goed contact had met een religieus persoon in uw dorp, mullah S.(...) M.(...). Deze persoon zou de taliban vervoegd hebben en daarna zou u de dreigbrieven gekregen hebben. Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban u zou proberen in te lijven door middel van dreigbrieven, aangezien het weinig waarschijnlijk is dat iemand zich door bedreigingen zou laten overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban. Er kan worden aangenomen dat de taliban andere manieren zouden gebruiken om mensen bij hen te laten aansluiten, zoals hen overtuigen van standpunten en praten over religieuze onderwerpen. Er kan immers worden verondersteld dat de taliban net zoals andere groeperingen, de voorkeur geven aan volgelingen die vrijwillig met hen samenwerken, eerder dan aan personen die gedwongen zouden zijn om met de taliban samen te werken.

Er moet voorts worden opgemerkt dat u beweerde dat u een goed contact had met mullah S.(...) M.(...) voor hij zich bij de taliban aansloot. Uit uw verklaringen blijkt nochtans niet dat hij u probeerde te overtuigen u aan te sluiten bij de taliban. Volgens uw verklaringen vroeg hij u hoe het met u ging en u stelde uitdrukkelijk dat hij niet praatte over zich aansluiten bij de taliban of aanslagen plegen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u na de aansluiting van mullah S.(...) M.(...) bij de taliban plots dreigbrieven zou hebben gekregen waarin u werd opgeroepen om een zelfmoordaanslag te plegen.

Nog moet worden opgemerkt dat u werd gevraagd naar de manier waarop de taliban normaalgezien mensen rekruteert. U antwoordde dat de taliban mensen proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten door hen te vertellen over geloof. Op die manier stellen velen zich vrijwillig kandidaat om voor de taliban te werken of instanties op te blazen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de taliban in uw geval u zouden hebben proberen te rekruteren aan de hand van dreigementen. Uit uw gehoorverslag blijkt dat u er zelf ook geen verklaring voor kan geven waarom de taliban in uw geval andere tactieken zouden hebben gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Gelet op bovenstaande opmerkingen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u bedreigd zou zijn door de taliban aan de hand van dreigbrieven met de bedoeling voor hen te gaan werken of een zelfmoordaanslag voor hen te plegen. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in uw regio Khogyani, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent, dat u zowel Dari als Pashtou spreekt en dat u sinds twee à drie jaar een eigen garage had. U gevraagd naar de reden waarom u uw zaak niet zou kunnen verderzetten op een andere plaats,

stelde enkel dat u uw familie niet kan meenemen om u ergens anders te vestigen en dat u ze niet kan achterlaten. U stelde nog dat u niet in Kaboel zou kunnen wonen omdat het leven daar duur is. Dit zijn echter louter redenen van socio-economische aard en volstaan niet als reden waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel en er als garagist een nieuw leven kan beginnen.

In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. Uw taskara betreft uw identiteit en vormt geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban en het document ter bevestiging van uw problemen, opgesteld door de dorpsoudsten, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 48/3 en 48/4 Vw; artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève); artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen d.d. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969); de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel”.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 22 november 2013 legt verzoeker de volgende documenten neer: een document “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul” van 7 november 2013, twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013.

2.3. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd, waarna hij overgaat tot een analyse van de motieven van de beslissing en hij deze tracht te weerleggen.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De bestreden weigering, in zoverre ze betrekking heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde door de taliban te zijn bedreigd aan de hand van twee dreigbrieven in een poging u te rekruteren. De taliban zouden u op geen enkele andere manier benaderd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Volgens uw verklaringen zouden de taliban bij u terecht zijn gekomen omdat u een goed contact had met een religieus persoon in uw dorp, mullah S.M.. Deze persoon zou de taliban vervoegd hebben en daarna zou u de dreigbrieven gekregen hebben. Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban u zou proberen in te lijven door middel van dreigbrieven, aangezien het weinig waarschijnlijk is dat iemand zich door bedreigingen zou laten overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban. Er kan worden aangenomen dat de taliban andere manieren zouden gebruiken om mensen bij hen te laten aansluiten, zoals hen overtuigen van standpunten en praten over religieuze onderwerpen. Er kan immers worden verondersteld dat de taliban net zoals andere groeperingen, de voorkeur geven aan volgelingen die

vrijwillig met hen samenwerken, eerder dan aan personen die gedwongen zouden zijn om met de taliban samen te werken.

Er moet voorts worden opgemerkt dat u beweerde dat u een goed contact had met mullah S.M. voor hij zich bij de taliban aansloot. Uit uw verklaringen blijkt nochtans niet dat hij u probeerde te overtuigen u aan te sluiten bij de taliban. Volgens uw verklaringen vroeg hij u hoe het met u ging en u stelde uitdrukkelijk dat hij niet praatte over zich aansluiten bij de taliban of aanslagen plegen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u na de aansluiting van mullah S.M. bij de taliban plots dreigbrieven zou hebben gekregen waarin u werd opgeroepen om een zelfmoordaanslag te plegen.

Nog moet worden opgemerkt dat u werd gevraagd naar de manier waarop de taliban normaalgezien mensen rekruteert. U antwoordde dat de taliban mensen proberen te overtuigen zich bij hen aan te sluiten door hen te vertellen over geloof. Op die manier stellen velen zich vrijwillig kandidaat om voor de taliban te werken of instanties op te blazen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de taliban in uw geval u zouden hebben proberen te rekruteren aan de hand van dreigementen. Uit uw gehoorverslag blijkt dat u er zelf ook geen verklaring voor kan geven waarom de taliban in uw geval andere tactieken zouden hebben gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Gelet op bovenstaande opmerkingen hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat u bedreigd zou zijn door de taliban aan de hand van dreigbrieven met de bedoeling voor hen te gaan werken of een zelfmoordaanslag voor hen te plegen. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.”

2.8. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veronderstellingen maakt die niet gesteund worden door objectieve informatie en stelt dat zelfs de bewoordingen in de bestreden beslissing verwijzen naar het subjectieve karakter van de argumentatie.

2.9. De door de verwerende partij gehanteerde informatie zit besloten in de Subject Related Briefing “Afghanistan – Rekrutering door gewapende groepen”, gedateerd 19 april 2011. In dit document staat te lezen dat de werkwijze van de taliban doorgaans volgens een vast patroon verloopt, dat opruiers en predikers naar een bepaalde regio worden gestuurd, er wordt gepredikt in de moskeeën, nachtbrieven en pamfletten worden verspreid in de dorpen en een intimidatiecampagne op touw gezet waarbij medewerkers van de overheid of de westerse instanties vermoord worden en aanslagen, hinderlagen en korte aanvallen worden gehanteerd om een geweldcampagne te voeren. Vervolgens wordt er gerekruteerd op basis van een mengeling van intimidatie en overredingskracht: er wordt angst gezaaid onder de bevolking en vervolgens wordt redding aangeboden. De lokale cel vormt de basis van de rekrutering: er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn kan toch als algemene regel worden gesteld dat de rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Verder blijkt uit deze informatie dat beroep wordt gedaan op moderne mediamiddelen met propagandaboodschappen om de rekrutering te ondersteunen: zo worden bijvoorbeeld SMS-berichten verstuurd waarin jongeren worden aangemoedigd om zich aan te sluiten bij de beweging. Verder wordt inderdaad gesteld dat onder andere de opstandige groeperingen zich hebben moeten beroepen op dwang omdat de Afghaanse families na tientallen jaren van conflict oorlogsmoe worden en weigerachtig stonden tegenover de inlijving van familieleden bij een gewapende groepering. In een enquête blijkt dat 34 % van de bevraagde bevolking (in Helmand) van mening is dat de taliban rekruteerde door middel van dwang, 57 % gaf geld of armoede op als rekruteringsgrond en 54 % Jihad. In de conclusie van het document valt onder meer te lezen dat individuele rekrutering in de regel verloopt via lokale commandanten via de nabije omgeving (stam- of lokale gemeenschap- of via de madrassa en dat het moeilijk is een onderscheid te maken tussen gedwongen en vrijwillige rekrutering. Zo staat er te lezen:

“Er bestaat geen twijfel over dat de taliban dwang en intimidatie hebben uitgeoefend op de lokale bevolking. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat deze dwang meestal op collectief niveau werd uitgeoefend. Zo werden stamouderen en commandanten onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de beweging. Deze personen konden uiteraard op hun aanhang druk uitoefenen. Giustozzi stelde echter dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, toch de uitzondering was. In de berichtgeving wordt het gebruik van dwang voor de rekrutering vermeld, doch vaak is de bron van dergelijke berichten de vijand van de taliban, zoals het Amerikaanse of Pakistaanse leger. Dergelijke berichten dienen met de nodige scepsis te worden behandeld”.

2.10. Verzoeker verklaarde dat hij op geen enkele andere manier door de taliban werd benaderd dan door de dreigbrieven die aan hem werden gericht terwijl uit de voorhanden zijnde informatie blijkt dat de

rekrutering verloopt via een heel proces waarbij het uitgangspunt is dat de taliban de gewone bevolking voor zijn zaak tracht te winnen door het verspreiden van propaganda en door het aanmoedigen van jongeren en dat een geweldcampagne wordt gevoerd zodat de bevolking angst wordt aangejaagd, waarna de taliban zich opwerpt als reddende kracht. De door verzoeker uit de informatie geïsoleerde passages moeten dan ook in de volledige in het document geschetste context worden gezien om een zo precies mogelijk beeld omtrent de rekruteringscampagnes en –methodes te kunnen schetsen. Al deze informatie samen gelezen leert dat de intimidatie waarnaar verzoeker verwijst hoogstens een fase is in het wervingsproces en er niet aan in de weg staat dat dit proces in wezen via overtuigingskracht -zoals dat overigens ook door verzoeker tijdens het gehoor werd verklaard-, zodat de Raad samen met de verwerende partij tot de bevinding komt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zonder dat hij op enige andere wijze zou zijn benaderd, uit het niets dreigbrieven zou hebben ontvangen, en dan nog met de specifieke opdracht om een zelfmoordaanslag te plegen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom hij van in den beginne zou zijn bedreigd, terwijl, het weze herhaald, hij op geen enkele andere wijze zou zijn benaderd. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoeker verklaarde dat de taliban bij hem zou zijn terecht gekomen omwille van zijn goed contact met mullah S.M., die de taliban zou hebben vervoegd, waarna verzoeker dreigbrieven kreeg doch zonder dat S.M. hem nooit zou hebben aangesproken over zijn bereidheid om zich aan te sluiten bij de taliban of om aanslagen te plegen. Dit is niet geloofwaardig, te meer nu verzoeker zelf verwijst naar de passage in de SRB waaruit blijkt dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering en dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden en persoonlijke vriendschappen. Het feit dat deze persoonlijke en familiale contacten de basis vormen sluit verder niet uit, zoals verzoeker tracht aan te tonen, dat de rekrutering doorgaans op collectief niveau gebeurt. Verzoeker tracht voorts te vergeefs de “overredingskracht” die door de taliban wordt gebruikt te situeren in hoofd van S.M., nu hij zelf verklaarde dat S.M. hem nooit over een eventuele aansluiting bij de taliban had gesproken. Zijn argument dat hij had verklaard dat de mullah wel meer contact met hem zocht dan met een andere moskeeganger en geïnteresseerd was in zijn doen en laten en dit zelfs meer zo was toen de mullah zich aansluit bij de taliban doet hieraan geen afbreuk. Integendeel: indien verzoeker zulk een goed contact zou hebben gehad met mullah S.M. is het nog ongeloofwaardiger dat verzoeker zonder meer zou worden bedreigd om toe te treden, eerder dan dat hij daartoe zou worden overtuigd met argumenten, door de mullah.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven genoegzaam kon besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de taliban werd bedreigd met het oog op rekrutering voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag.

2.12. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, omdat geen tegenstrijdigheden worden opgeworpen en ook geen echte ongeloofwaardigheden, kan hij niet worden bijgetreden: inderdaad wordt in de bestreden beslissing niet gewezen op tegenstrijdige verklaringen, maar verzoeker gaat eraan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas ook op andere gronden kan worden vastgesteld, zoals dat hierboven is gebleken. Verzoeker argumenteert verder ook ten onrechte dat zijn verklaringen overeenstemmen met de informatie uit de SRB en dat de zogenaamde ongeloofwaardigheden ingaan tegen deze informatie, zoals dat ook reeds werd vastgesteld.

2.13. In zoverre verzoeker stelt dat de dreigbrieven die hij voorlegt op algemene wijze opzij worden geschoven en niet aan een deskundige worden voorgelegd, doch enkel op algemene wijze wordt gesteld dat valse documenten te verkrijgen zijn, is de Raad van oordeel dat aan documenten ook om andere redenen dan een bewezen valsheid bewijskracht kan worden onzegd. De vaststelling, zoals blijkt uit de door verzoeker niet betwiste informatie in het administratief dossier, dat valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan klemmt overigens des te meer nu verzoeker er niet in is geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen en aan documenten slechts bewijswaarde kan worden gegeven indien zij worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas.

2.14. Een schending van het vertrouwensbeginsel op deze gronden is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Waar verzoeker ter terechtzitting de pagina's met betrekking tot “Men and Boys of Fighting Age” uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 neerlegt dient te worden opgemerkt dat het neerleggen van enkele pagina's die handelen over rekrutering door AGE's uit een algemeen rapport niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

2.16. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vervolgingsvrees in de vluchtelingerechtelijke zin. De bestreden beslissing is desbetreffend gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.16. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.17. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar een passage uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Afghanistan waaruit zou blijken dat hij niet naar Kabul kan worden teruggestuurd naar Kabul omdat hij daar geen sociaal netwerk heeft, stelt de Raad dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De verwijzing naar de vervolgingsfeiten is ter zake niet relevant, gezien deze reeds ongeloofwaardig werden geacht.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, die in onderhavig verzoekschrift stelt dat het inwonersaantal in Kabul op 5 miljoen wordt geschat en dat de toegang tot elektriciteit, zuiver water en gezondheidszorg ontoereikend zijn in de settlements (die 80% van Kabul's inwoners huisvest), merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenlampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is die zowel Pashtou als Farsi spreekt, een opleiding tot mecaniciens gekregen heeft, gewerkt heeft in een garage en vervolgens gedurende twee tot drie jaar een eigen garage gehad heeft (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Bovendien heeft de leraar van verzoeker, voor wie hij reeds in Jalalabad gewerkt heeft ook in Kabul een garage (stuk 3B, gehoorverslag CGVS, p. 4). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen. Verzoeker legde ter terechtzitting wel een document "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van 7 november 2013 neer, doch dit document bevat geen informatie die aantoonde dat er in de hoofdstad Kabul een situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is, doch bevestigt de voormelde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verzoeker eveneens ter terechtzitting neerlegt, stelt de Raad vast dat verzoeker nergens uiteenzet op welke wijze zij bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Ook ter terechtzitting werd geen verduidelijking gegeven. De Raad stelt voorts vast dat het arrest van 10 oktober 2013 een beroep betreft waarbij bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing werd gevraagd van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl het *in casu* gaat om een beoordeling van een asielaanvraag in een procedure waarbij de Raad over volle rechtsmacht beschikt. Hoe dan ook merkt de Raad op dat rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze het arrest van 17 oktober 2013 een ander licht zou kunnen werpen op verzoekers zaak en meer bepaald inzake het vestigingsalternatief, gezien in voormeld arrest desbetreffend Jalalabad werd beoordeeld en het in casu Kabul betreft.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF